

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Қачон бир банда ихлос билан «Лаа илааҳа иллаллоҳ»ни айтса, албатта, бунга (унинг айтган сўзига) токи Аршга етиб боргунча осмон эшиклари очилур, модомики гуноҳи кабиралардан четланилган бўлса», дедилар».

Бундан зокир зикрнинг фойдасидан баҳраманд бўлиши учун гуноҳи кабираларни қилмаган бўлиши кераклиги келиб чиқади. Ана шунда унинг зикри Аршгача етиб боради ва дуолари ҳам қабул бўлади.

Бу ҳадиси шарифда «Лаа илааҳа иллаллоҳ»нинг фазли қанчалар улуғ экани баён қилинмоқда.

«Лаа илааҳа иллаллоҳ» калимаси Аллоҳдан ўзга барча нарсадан илоҳлик – ибодатга сазоворликни манфий қилади.

«Лаа илааҳа иллаллоҳ» калимаси илоҳлик, яъни ибодатга сазоворликни фақат Аллоҳ таолонинг Ўзига исбот қилади.

«Лаа илааҳа иллаллоҳ» тавҳид калимаси, калимаи тоййиба ва ихлос калимаси ҳам дейилади.

Уламолар «Лаа илааҳа иллаллоҳ»ни қисқача қилиб «таҳлил» деб атайдилар. Китобларда «Таҳлил айтди» деган ибора келса, «Лаа илааҳа иллаллоҳ»ни айтди, деб англаш лозим.

«Лаа илааҳа иллаллоҳ» калимаси барча пайғамбарларга юборилган динларнинг хулосасидир.

«Лаа илааҳа иллаллоҳ»ни айтмагунча уни айтишга қодир бўлган кишининг иймони дуруст бўлмайди.

«Лаа илааҳа иллаллоҳ»ни айтиб, шаҳодат келтирган ва Муҳаммад алайҳиссаломнинг пайғамбарликларини тасдиқлаган одам мусулмон бўлади.

«Лаа илааҳа иллаллоҳ» иймоннинг олий шуъбасидир.

«Лаа илааҳа иллаллоҳ» азон ва иқоманинг жузи, яъни бир қисмидир.

«Лаа илааҳа иллаллоҳ» энг афзал зикрдир.

«Лаа илааха иллаллоҳ»ни ҳар замон ва ҳар жойда айтиб туриш мустаҳабдир.

Каъбаи муаззаманинг таги ва деворларининг одам бўйидан баландроқ жойигача мрамор билан қопланган. Деворларнинг қолган қисми ва шифти «Лаа илааха иллаллоҳу» деб ёзилган яшил рангдаги қимош — мато билан қопланган.

Бир марта «Лаа илааха иллаллоҳ» деб таҳлийл айтиш ҳам садақадир.

«Лаа илааха иллаллоҳу»ни кўп зикр қилиш барча зикр мактабларининг асосий йўналишидир.

Ким Аллоҳ таолони махсус лафз ила зикр қилишни истаса, «Лаа илааха иллаллоҳ»ни кўпроқ айтсин. Ўшанда энг афзал зикрни қилган бўлади, яъни одам боласи айтиши мумкин бўлган энг афзал лафзни айтган бўлади.

سَانِلَا دَغَسَا نَمَهَلَلَا لُوسَرَايَ؛ لَأَقُوهَنَّ عُهُلَلَايَ صَرَّهَ رِيْرُهُ يَا بَأَنْعَ
مَلَسَوَهَيَلَعُهُلَلَا لَصَهَلَلَا لُوسَرَلَأَقُ؟ مَمَإِي قَلَلَا مَوِي كَلَتَعَفَشَب
أَمَل كُنْمُ لَوَأُ دَحْأُ ثِي دَحْأُ لَأَدَهْ نَع يَنْ لَأَسَيَ أَلَأَ رِيْرُهُ أَبَا أَيُّ تَنْ نَطْ دَقَل
نَمَمَإِي قَلَلَا مَوِي يَتَعَفَشَب سَانِلَا دَغَسَا؛ ثِي دَحْأُ لَأَلَع كَلَصَرْحُ نَمُ تِيْ أَر
يِرَاخُ بَلَأَه أَوْرَه سَفَنُ وَأَوْ بَلَقُ نَمُ أَصَلَأَخُهُ لَلَا أَلَهَلَا لَأَقُ

Абу Хурайра розияллоҳу анхудан ривоят қилинади:

«У киши:

«Эй Аллоҳнинг Расули, қиёмат куни сизнинг шафоатингиздан энг саодатманд бўладиган ким?» деган экан. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Эй Абу Хурайра, сенинг ҳадисга ўта қизиқишингдан шу гапни сендан олдин ҳеч ким сўрамаслигини билган эдим. Қиёмат куни менинг шафоатимдан энг саодатманд бўладиган кимса «Лаа илааха иллаллоҳ»ни чин қалбдан (ёки нафсидан) ихлос билан айтган одамдир», дедилар».

Бухорий ривоят қилган.

Абу Хурайра розияллоҳу анху ана шундай саволларидан бирида:

«Эй Аллоҳнинг Расули, қиёмат куни сизнинг шафоатингиздан энг саодатманд бўлдиган ким?» яъни, қиёмат куни сизнинг

«Кимнинг охири каломи «Лаа илааҳа иллаллоҳу» бўлса, жаннатга киради», дедилар».

Абу Довуд, Термизий ва Ҳоким ривоят қилганлар ва Ҳоким саҳиҳ, деган.

Аллоҳ таоло барчаларимизни ана шундай чиройли ўлим топган, бахтли бандалари қаторида қилсин.

“Ҳадис ва ҳаёт” ҳамда “Нақшбандия: вазифалар, зикрлар” китоблари асосида тайёрланди